

ZÖLD LEGELŐ

Kim Young Sam lelkész prédikációja

Érintés

Amikor meghallottam, hogy Song-Jung gyülekezetéből két hét múlva át kell költöznöm

Nam-Incheon gyülekezetébe, már tudtam, hogy három hét múlva evangélizáció lesz az itteni sportcsarnokban. Mikor megtudtam, furcsa módon egyáltalán nem keltette fel az érdeklődésemet az Evangélium hirdetése. Tudtam, hogy elő kell készítenem az evangélizációt, de a szívem nehéz volt, mert azt is tudtam, hogy nem lesz hozzá elég erőm.

Egy napon Gwang-Ju gyülekezetébe mentem, hogy az ott dolgozó lelkésszel találkozzak, és híreket halljak tőle, ugyanis akkor érkezett meg az Egyesült Államokból, ahol evangélizációt tartott. Amikor találkoztunk, meglepetten azt mondta:

„Miért jöttél? Nem hirdeted az Evangéliumot?”

„Tessék?”

Miközben bambán néztem rá, a következőt mondta nekem: „Lelkészek! Miért járkáltok, miért nem hirdetitek inkább az Evangéliumot? Ha arra van időtök, hogy ide jöttök, akkor inkább hirdessétek az Evangéliumot.”

– Néhány lelkész Park Ock Soo Lelkész Úrhoz ment Daejeonba, de Park Lelkész Úr megszidta őket:

Mikor a lelkészek ezt meghallották, úgy elfutottak, mintha menekülnének.

Abban a pillanatban valami megérintette a szívemet, méghozzá annak a szolgának a szíve, aki kizárólag csak az Evangéliumért él. Ekkor a szívemből előtört az erő, ezért délelőtt, délután és este szünet nélkül hirdettem az Evangéliumot: az utcán asztalról könyveket árultam és osztogattam, meghívót adtam az embereknek, akikkel találkoztam, és otthonokba látogattam el. Jóllehet abban a helyzetben nem volt erőm Evangéliumot hirdetni, de a szívemet megérintő, csak Evangéliumot hirdető szolga szíve által sikerült leküzdenem az érzéseimet, erőt kapva ezzel az Evangélium hirdetéséhez.

Aztán elköltöztem Incheonba. Később hallottam, hogy a sportcsarnokban tartott evangélizáción sokan kaptak üdvösséget, és csatlakoztak a gyülekezetéhez. Nagyon hálás

voltam. Nem tettem semmi különöset, mindössze a szívem találkozott Isten szolgájának szívével. E találkozás megérintette a szívemet, így olyan új szívet és erőt kaptam, ami előtte nem volt. Így tudtam legyőzni a helyzetet, és az abból származó érzéseimet.

Apai szív, ami fiakból nem származhat

A Lukács Evangélium 15. fejezetében lévő tékozló fiú történetében is ezt láthatjuk. Amikor a tékozló fiú hazatért, az apja örömeiben elé futott, fogadta őt, szép ruhába öltöztette, gyűrűt húzott az ujjára, sarut adott a lábára, hízott borjút vágatott neki, lakomát rendezett és vigadozott vele. Ám az idősebb fiú szíve egész más volt, mint az apjáé. Nem csak az öccsét, a tékozló fiút ítélte el, hanem az apját is, aki lakomát rendezett annak a fiúnak, aki parázna asszonyokra tékozolta minden vagyonát. Van olyan szív, ami csak az apának van, de olyan szív is van, ami az idősebb fiúnak van. Ám az idősebb fiú az apja szívét nem ismerte. Noha az idősebb fiú testben közel volt az apjához, a szíve nem élt közösségben az apja szívével. Ezért kénytelen volt a saját szíve szerint élni. Ám azzal a szívvel képtelen volt elfogadni egy olyan embert, mint a tékozló fiú, aki parázna asszonyokra tékozolta az apja vagyonát.

Isten gyülekezetében is van olyan szív, ami az Istenhez ragaszkodó szolgáknak van, de olyan szív is van, ami ehhez képest egészen más. Két eltérő szív akkor válhat eggyé, ha találkoznak, tudniillik csak egy ilyen találkozás által lehet olyan szívet nyerni, ami belőlünk soha nem származhat.

Egyes testvérek és lelkészek hétköznapi is el szoktak menni a gyülekezetbe, ilyen-olyan ügy miatt. Akadnak köztük olyanok, akik úgy gondolják, hogy elkéstek, ezért továbbmennek, de vannak olyanok is, akik pár percre is beugornak a gyülekezetbe, egy tea erejéig. Kettejük szíve különbözik egymástól. Egy rövid találkozás alkalmával is kitarthatják az emberek a szívüket, megvilágítva ezzel egymást, így olyan szívet nyerhetnek, ami előtte nem volt nekik. Egy ilyen találkozás előtt úgy tűnhet az embernek, hogy csak neki van igaza, a gyülekezetnek pedig nincs, de ha találkozik a többiekkel, felismerheti, hogy nem így van.

Azok az emberek, akik úgy tartják, hogy csak nekik van igazuk, és csak saját magukban bíznak, rendkívül makacsok és önfejűek, ugyanis képtelenek arra, hogy más szívével találkozzanak. Amikor az ember szíve más szívével találkozik, e beavatkozás által a saját szíve kiürül és megpuhul.

Oly kegyetlen ember, akinek senki sem szólhat

Egyszer, az épületünk tetején kb. tíz csirkét neveltünk. A gyerekeink az iskola épülete előtt mindig vásároltak egyet-egyet, így már tíz csirke összegyűlt. Számunkra nem volt könnyű a csirkék nevelése. Sokat kellett foglalkozni velük, nem lehetett félvállról venni őket. Időben kellett etetni, itatni, és persze ki kellett takarítani. Leginkább a gyülekezetünkbe járó idős testvérasszonyok foglalkoztak velük, de mivel nekik is teher volt, miután megnőttek a csirkék, néhányat levágtunk belőlük, és megettük.

Sámuel. I. könyvének 25. fejezetében egy Nábál nevű emberről olvashatunk. Ő több ezer jószágot nevelt. Nekünk tíz csirkét sem volt könnyű nevelnünk, neki pedig 3000 juha és 1000 kecskéje volt, amit nem lehetett kellő szorgalom nélkül nevelni. Amikor megnyírta a juhokat, az olyan nap volt számára, mint a földművelőnek az aratás. Ilyenkor még elegendő ételről is gondoskodnia kellett. Dávid egyszer hozzá küldetett, hogy üdvözlje őt, és ételt kérjen tőle, de Nábál nem akart segíteni neki, ugyanis megvetette őt. Nábál kizárólag a saját munkájával és szorgalmával foglalkozott, és nem ismerte fel, hogy Dávid az ő vagyonának védőfala. Pedig Nábál szolgálai - akik kapcsolatban álltak Dávid szolgáláival – mondták Nábálnak, hogy ő éppen a Dávid által nyújtott védőfal által tett szert ekkora gazdagságra. Ám Nábál még a saját szolgálai szavát sem akarta meghallani. Ha meghallgatta volna őket, felismerte volna, hogy Dávid számára egy védőfal, és hálát adott volna ezért. Nos, Nábál kérlelhetetlen volt, nem hallgatott senkire. A szolgálai azt mondták a feleségének, Abigailnak:

„Nábál oly kegyetlen ember, hogy senki sem szólhat neki.”

Mi lett Nábál sorsa, aki kegyetlen ember volt, senki sem szólhatott hozzá és senkire nem hallgatott? A teste olyan lett, mint a kő, teljes kétségbeesésben kellett meghalnia. Ha szívbeli közösséget tartott volna más emberekkel, nem halt volna olyan borzasztó és hiábavaló halált. Ki a hitben kegyetlen ember? Az, aki nem tart közösséget másokkal. Miért kegyetlen az ilyen ember? Mert ha nem tart közösséget másokkal, akkor az emberekkel való viszonyában rés támad. Hogyne lenne kegyetlen ember az, aki a Szent Lélek közösségéből eltávolodott?

A testvéreink járnak gyülekezetbe, együtt beszélgetnek, esznek, de gyakran láthatunk olyan esetet, hogy egyeseknek nincs őszinte közösségük a gyülekezettel, így számukra a gyülekezet nem válik védőfallá. Ezt az állapotukat látva, fáj a szívem értük. Nekik arra kellene gondolniuk:

‘Miért nem válik a szívemben védőfallá a gyülekezet és Isten szolgája? Nem azért, mert nem tartok közösséget a gyülekezettel és Isten szolgájával?’

Egy testvérasszony, aki Isten gyülekezetével közösséget tartva, új életet tudott élni

Egy testvérasszonynak hitelkártya adósága volt. Nagyon bántotta őt, ráadásul a férje sem tudott róla. Közben találkozott a gyülekezettel, üdvösséget kapott, és csatlakozott a gyülekezethez. Miután üdvözült, utána sem volt módja és lehetősége, hogy egyedül fizesse meg az adóságát. Mindenképp megpróbálta visszafizetni, de nem sikerült. Az adóság pedig csak nőtt, mint egy hógolyó. Lassan-lassan elviselhetetlenné vált számára ez a teher, annyira, hogy már az öngyilkosság gondolata foglalkoztatta. Arra is gondolt, hogy olyan helyre szökik, ahol nincs senki. Miközben ilyen gondolatok jártak a fejében, úgy döntött, hogy a problémáját a gyülekezet elé viszi. Szívből elmondott mindent. A következő tanácsot kapta:

„Testvérasszony! Mától tedd azt, amit a gyülekezet mond! Állj a férjed elé, térdelj le előtte, és kérd a kegyelmét. Ha megoldást szeretnél, először elbírálásban kell részesülnöd. De ha emberi módon el akarod kerülni a problémát, úgy ugyanilyen problémád fog támadni.”

A testvérasszony a gyülekezet vezetése szerint kegyelmet kért a férjétől, aki még nem hitt Istenben. Biztosan félt, hogy nagy baj lesz belőle, hisz az elmúlt évek során is szinte halálos szenvedést okozott neki ez a probléma. Amikor a férje megtudta a dolgot, hatalmas haragra gerjedt, úgy tűnt, hogy a vihar elkerülhetetlen. Nos, Isten keze megfogta a férj szívét és kezét. Adott néhány pofont a feleségének, jól összeszidta, majd kifizette minden adóságát. A testvérasszony később a következő bizonyágtételt mondta:

„Most már – megszabadulva minden adósságomtól – a második, új életemet élem.”

Kapcsolódva és közösséget tartva a gyülekezettel a gyülekezet a testvérasszony szívének védőfala lett, így új életet nyert. Ha nem kapcsolódott volna a gyülekezethez, és nem tartott volna közösséget, hanem ő maga ragaszkodott volna a saját problémájához, egész biztos, hogy továbbra is rettegésben kellett volna élnie.

Az érintés, ami elszakítja tőlünk azt, ami a Sátántól származik, és összeköti azt, ami Istentől származik

Ahogy a fenti példából is láthatjuk, a szívek érintkezése elszakítja tőlünk azt, ami a Sátántól származik, így megszabadít a saját világunkból. De ha az ember életéből hiányzik ez az érintkezés, az oda vezet, hogy az ember magába fordul, és kérlelhetetlen emberként él. Aki

érintés nélkül él, az olyan, mint a vak. A vak is csak akkor veszi észre a gödröt, ha már beleesett. De a látó ember előre néz, és elkerüli a gödröt.

Arról is szeretnék beszélni, hogy az az ember, aki elfogadja az érintést, a tanácsadója segítségével átugorja a csapásokat. Amikor Egyiptomban hét évig tartó éhínség volt, és a nép majdnem éhen halt, a Fáraó egy József nevű tanácsadó bölcsességének segítségével könnyedén legyőzte a hétévnyi éhínséget. A Fáraó mellett ott állt József, ezért számára az éhínség nem volt éhínség. A hét év éhínség és a hét év bőség neki ugyanazt jelentette. Annak az embernek, aki egy Istenhez ragaszkodó emberrel érintkezik, mint a Fáraó, a világosság és a sötétség ugyanaz. De akinek nincs ilyen érintés az életében, annak tanácsadója sincs, ezért elbukik. A gyülekezetben való, szívbeli érintkezés védőfal az ember számára, amely megvédi minden őt támadó csapástól, továbbá egy olyan kerítés, amely összeköti a szíveket egymással.